

Formanden har ordet

Af Jens Boris Larsen

Et blik på renæssancemesteren Michelangelos Davidsstatue i Accademia di Belle Arti di Firenze, og man er ikke i tvivl om, at man står over for et tidløst mesterværk.

Den del af europæisk historie og åndsliv, som frembragte dette, kaldes som bekendt Renæssancen og var kendetegnet ved et livligt og kreativt intellektuelt og kunstnerisk miljø, hvor datidens ypperligste kunstnere og tænkere udover deres værker også skabte en lang række afhandlinger, hvor alt fra teknik og materialer til kunstnerens moralske og religiøse habitus blev diskuteret og delt. Det var en periode præget af innovation, nytænkning, gentænkning og eksperimenter. Selvom mange var inspireret af fx Aristoteles eller, som Michelangelo, Platon og i den forstand kan siges at være påvirket af bagvedliggende strømninger af forskellig art, var *praksis* dér, hvor tingene opstod. Ellers om historikeren Jacques Barzun formulerer det i sit eget magnum opus om de seneste 500 års europæisk historie som en kommentar til Renæssancens blomstrende åndsliv: "In the best periods practice precedes theory – works before notions." (Barzun, 2000, p. 68). Det var en tilgang, som man ikke kan være i tvivl om virkede.

Med de senere års stigende fokus på evidens kan det se ud som om, at man i vor tid har vendt

denne effektive renæssancemodel på hovedet og at vi i evidensbaseret praksis har et ideal om det modsatte, nemlig "theory should precede practice – notions should come before works." Hvis dette tolkes snævert, ville det indebære, at forskningen ville blive fuldt ud bestemmende for, hvad praktiserede coachingspsykologere kunne gøre, i og med at de ikke måtte gå hinsides den allerede eksisterende viden.

Det ville i så fald være en paradoksal tilstand, vi ville havne i, da coachingspsykologien stort set udvikledes på baggrund af allerede eksisterende coachingformer, som ikke nødvendigvis var knyttet til en bredere teoretisk funderet evidensbase og i mange tilfælde heller ikke var det. Jeg vil faktisk argumentere for, at coachingspsykologien ikke ville have kunnet udvikle sig til det, den er blevet, hvis man havde fuldt den snævre tolkning af hvad evidensbaseret praksis er, ligesom man må formode, at Renæssancen heller ikke ville kunne have skabt sine mesterværker, hvis man havde været begrænset af allerede eksisterende tanker og praksisformer.

Renæssancemodellen og den snævre evidensmodel peger på et grundlæggende modsætningsforhold i veludviklede forskningsområder. Anthony Grant og Michael Cavanagh (Grant & Cavanagh 2007) skriver således, at et forskningsfelt

for at kunne blomstre må finde en balance mellem "openness to new ideas and directions" og "rigorous thinking", dvs. mellem at være åben for nye ideer og udviklingsmuligheder på den ene side samt holde fast i præcis og klar tænkning samt allerede eksisterende viden på den anden. Denne balance kan efter min mening findes ved at betone en dobbelt bevægelse, hvor forankringen i teori og en bredere evidensbase understøtter og kvalificerer praksis, men hvor kreativ praksis, der går ud over den kendte viden og udvider den teoretiske forståelse og evidensbase opmuntres.

En levende, blomstrende coachingpsykologi vil på denne måde ikke blot give forskere og praktikere mulighed for at være videnskabsmænd men også nytænkende videnskabsfolk.

Hvem ved, hvilke tidløse mesterværker det ville kunne frembringe.

Med en mangfoldighed af tanker, tilgange og baggrunde håber vi tidsskriftet også denne gang vil inspirere de mange udøvere og forskere af coachingpsykologi.

Referencer

- Barzun, J. (2000). *From Dawn to Decadence*. New York: HarperCollins Publishers.
- Grant, A. M. & Cavanagh, M. J. (2007). Evidence-based coaching: Flourishing or languishing? *Australian Psychologist*, December 2007, 42(4), 239 – 254

KONTAKT

Jens Boris Larsen
formand@sebc.dk